

Dag 228 – maandag 12 augustus

Ik werk thuis vandaag. Het is een korte week omdat het donderdag feestdag en vrijdag brugdag is en om zoveel mogelijk bij mijn lieverds te zijn, wissel ik mijn donderdag-thuiswerkdagje met vandaag.

Lagun geniet met volle teugen van zijn dagje thuis. Het wordt een echte man: boertjes laten en achter de meiden aan... of toch achter de vliegjes. ☺

Af en toe springt hij ook gewoon op mijn schoot! Alles moet wijken voor zijn vliegjes, hij wordt blind voor al de rest tijdens zijn jacht. Ik bewonder die focus wel vriendje, maar doe toch wat rustiger aan als je wil.

Sinds kort gaat mijn kleine man ook opnieuw zijn oranje puppykussen opzoeken. Het ligt er al een tijdje terug op de grond en hij past er allang niet meer op maar het biedt hem duidelijk nog steeds geborgenheid en ik geniet ervan om hem terug zo 'klein' te zien, op een bolletje gedraaid op zijn kussen.

Het kussen uit zijn bench heb ik vandaag even in de wasmachine gestopt in de hoop dat hij het nu niet meer uit zijn bench de tuin in zal sleuren. En het werkt!

Sorry vriendje, dat zal nogal gestonken hebben zeker? Of er zal nog wat te veel zand in gezeten hebben dat je kriebelde. Wie zal het zeggen...

Dag 229 – dinsdag 13 augustus

Nog een thuiswerkdagje. Heerlijk. Zo haal ik mijn quality time met mijn schatten wel in. 's Ochtends ga ik direct na het opstaan met Darko en Yana joggen zonder Lagun uit zijn bench te halen. Heel even hoor ik een zacht protest uit de bench maar lang duurt het volgens mij niet en tegen de tijd dat ik terug thuis ben, ligt de kleine man precies opnieuw te slapen. Wat zijn ze toch verschillend die rassen, enfin, eigenlijk die honden. Geen twee honden gelijk op deze aardbol. Omgekeerd zouden Darko en Yana gans Oost-Vlaanderen bijeen huilen.

De hele dag lang zijn kranen en bulldozers druk in de weer achter onze tuin maar geen reactie van de woefkes. Heb ik ze voldoende moe gemaakt?

Na het werk neem ik hen alle drie mee naar tante en meme. Lagun hangt er de grote jaloerse flos uit. hij kan het gewoonweg niet hebben dat iemand een van de andere twee zou aanhalen. Relax kleine man, we hebben genoeg voor iedereen!

Wanneer onze vriend plots de honden van de overbuur hoort blaffen (nu ja, al je 't zo kan noemen. Het is eerder demonisch schor gekrijs – de krenge van de overbuur houden alleen maar op met blaffen om af en toe naar adem te happen), weet Lagun niet goed waar hij het heeft. Hij kijkt wel in de juiste windrichting en al zijn haar komt recht maar wat hoort hij nu toch? De arme stakkerd is er helemaal door van zijn melk en begint boos terug te blaffen. Mijn "silence" valt gelukkig niet in dovenmansoren. Lagun stopt even met blaffen en ik ga samen met hem richting geluid. Dat op zich lijkt hem al wat gerust te stellen. Ja, soms is het zo makkelijk... Zelden. Maar soms wel. ☺

Dag 230 – woensdag 14 augustus

Gisteren is Lagun blijven haperen toen hij in de auto sprong en het zag er pijnlijk uit. Zou hij vandaag nog zonder aarzeling in de koffer willen springen? Ja hoor, geen probleem. Zo makkelijk breng je deze bink niet van zijn stuk natuurlijk. Ik zou een week niet deftig kunnen stappen na de post die ik hem zien pakken heb gisteren maar zo een beestje, da's echt vallen en meteen terug opstaan hé.

Wanneer we parkeren aan het station, begint Lagun te grollen in de auto. Vreemd, wat zou hij zien? Ik kijk rond maar het duurt even voordat ik door heb dat zijn gegrol gericht is op een oudere dame die nog steeds achter haar stuur zit in de auto naast ons.

Mja, laten passeren zeker; Lagun is het ook niet gewoon om mensen te zien zitten in geparkeerde auto's met de motor stil. Ik zoek er nog niet te veel achter.

Wanneer diezelfde dame ons even later passeert op het perron echter, kan hij zijn neusje niet in bedwang houden. Zijn hals rekt uit als een accordeon om haar toch maar zo ver mogelijk te kunnen volgen. Wat voor geurtje zou hij daar nu weer opgepikt hebben? Hij heeft duidelijk iets met die dame want dit heb ik hem nog niet echt bij anderen zien doen.

Ik leid hem wat af met een paar oefeningetjes. Wanneer hij voor me staat, vraag ik een "heel" en ik waag het erop om geen handgebaar te maken. En hij doet het! En hoe! Wat een enthousiasme en snelheid. Hij wipt regelrecht in de juiste positie, helemaal tegen mijn been geduwd. Ik kan mijn glimlach niet onderdrukken. 😊

Voor de rest van de dag heb ik minder moeite om mijn lachen te onderdrukken. We blijven dan wel de hele dag binnen en ik kan me inbeelden dat dat niet zo leuk is voor een platjasje maar moet je daar echt zo vaak voor blaffen lieverd? En naar wat? Wat zie je daar toch aan de hemel buiten? Ikzelf zie niks blafwaardig. Maar ik ben dan ook maar een mens natuurlijk.

Patrick laat vandaag de amateurfotograaf in zich boven komen ook. Hij wil ook wel zijn kans wagen om een mooie foto te nemen van Lagun voor het artikel in de Woef. Maar hij merkt al gauw hoe moeilijk dat wel is. Hij zou heel graag een foto nemen van een ontspannen Lagun die ligt te slapen. Probleem? Lagun slaapt alleen als er voor de rest geen kans is op actie. Geen beweging dus, iedereen zit neer en staart naar dat saaie bakje voor hun neus dat die tweevoeters 'computer' noemen. Zodra Patrick zich recht stelt, en zeker zodra Lagun de camera ziet verschijnen, gaat dat kopje omhoog en begint dat staartje te kwispelen. Durf je dan toch nog naderen en al helemaal te gek; durf je je te bukken om een foto op dezelfde hoogte te nemen, dan komt Lagun toch gewoon leuk afgelopen en krijg je een harige kont tegen je lens geduwd of in het beste geval een speeltje in je gezicht. ;-) Ik merk ook dat Lagun nog niet verleerd is van op het schootje te komen zitten. Zodra hij Patrick helemaal op de grond heeft gekregen met zijn gekwispel, gaat meneertje zich parkeren op Patrick's schoot. Cute, maar mag natuurlijk niet. Toen hij nog heel klein was, heb ik dat af en toe toegestaan wanneer Darko en/of Yana iets te geweldig werden met hem en hij steun kwam zoeken. Ik wilde hem niet in de zetel nemen of al te hoog dragen dus ging ik maar zitten op de grond en gaf ik hem daar wat steun. Baasje en beestje hebben dat duidelijk iets te leuk gevonden.

Dag 231 – donderdag 15 augustus

Vandaag is het feestdag en hoef ik dus niet te werken. Toch niet voor het BIPT. Nu ik al even alleen woon met mijn drie schatten, heb ik me voorgenomen om een voor een de ruimtes in het huis eens deftig onder handen te nemen. Vandaag staan de berging en de garage op het programma. Een tikkeltje naïef zo zal blijken aan het einde van de dag natuurlijk maar wat gedaan is, is gedaan nietwaar en morgen is het containerpark open dus kan ik al heel wat spullen wegbrengen.

In al mijn noeste arbeid merk ik echter niet dat Lagun op een gegeven ogenblik mee de berging in glipt. Op zich niet zo heel erg natuurlijk ware het niet dat ik plots overal bloedplekjes zie liggen. Waar komt dat nou vandaan? Ben ik lomp geweest zonder het zelf te voelen? En dan valt mijn oog op dat bruine staartje dat vanonder een van de kasten uitsteekt en staat mijn hart even stil. Daar staat die doos met de scherven van de pyrexkom die Lagun vorige week heeft gebroken. En hij staat erin te likken!! Maar jongen toch! Hoe is dat toch mogelijk. Smaakt dat nu echt zo lekker dat je je tong er wil aan openhalen?! Je zou toch denken dat ze zouden stoppen wanneer ze bloeden hé? Niet dus. Wanneer ik over de eerste schrik ben, slaat de boosheid echter toe. Ik brul heel hard “non! Pas toucher!” en keil hem (achteraf gezien net iets te hardhandig) de berging uit. Jeetje, waar kwam die reactie vandaan? Nu is iedereen geschrokken.

Ik hoop maar dat hij geen glasstukjes heeft ingeslikt. Op het eerste gezicht merk ik niks raars aan hem. Hij gaat drinken, kokhalst niet, bloedt al vrij snel niet meer en 's avonds eet hij goed. Hij mijdt me gelukkig ook niet nu. Mijn ergste vrees is nu wel dat ik de band tussen hem en mij zou kapot maken. Pffff... kinderen! Je moet ze toch echt tegen zichzelf beschermen nietwaar?

's Namiddags gaan Christel en ik Darko filmen bij mijn ouders thuis. Ik staak mijn kuiswoede dus even en laad alle viervoeters de Micra in. 's Avonds blijf ik eten bij mijn ouders en ondanks dat ze op krukken staat, kookt mijn moeke nog altijd even lekker. Ook Lagun vindt dat. Hij heeft zijn portie kattenkwaad duidelijk nog niet opgebruikt vandaag en duikt achter onze rug een botervlootje in! Potver!

's Avonds is hij doodop. Hoe al die deugnietierij toch vermoeiend kan zijn nietwaar...

Dag 232 – vrijdag 16 augustus

De volgende ochtend heb ik de boter opgegeten natuurlijk. Al vroeg op de ochtend hoor ik gejammer uit de bench komen beneden. Lagun huilt niet meer gewoon om aandacht dus ik rol toch even uit bed om te gaan kijken. Het is zes uur. Zucht. Wanneer ik beneden kom, ruik ik al snel wat er mis is natuurlijk: want meneertje had overgegeven. Ik laat iedereen even buiten terwijl ik Laguns bench uitkuis maar daarna vliegt iedereen terug op zijn plaatsje en kruip ik nog wat onder de wol. Het is me echter niet gegund vandaag. De beesten zijn klaarwakker. Dus baasje ook denken zij dan... geblaf, gegrommel en gestommel. Grote zucht.

Ik sta al vroeg terug in werktenu beneden op mijn vrije brugdagje. Tijd voor het containerpark en om de garage aan te vallen.

Ook daar glipt het kleine grut mee naar binnen en speelt hij in no time strooizout en mestkorrels naar binnen. Godverd*mme!!! Christel had het me nog gezegd: de periode van het kattenkwaad is

aangebrouwen voor Lagun. En gelijk heeft ze. Ik jaag hem de garage uit, de tuin in, en hij slaagt er nog in om een plantenstokje mee te gritsen en voor mijn neus kapot te bijten. Ademen Veerle...

Ik heb genoeg van al het kuiswerk en beslis mijn zus te bellen. Zij is ook thuis deze namiddag met de meisjes en we trekken met zijn allen naar een openluchtzwembad nadat ik de heilige drievuldigheid bij mijn ouders in de grote tuin heb gedropt. Het wordt een leuke namiddag voor iedereen heb ik de indruk. 's Avonds kan ik drie uitgeholde viervoertertjes mee naar huis nemen. Thuis gekomen, laat ik hen meteen in de tuin. Lagun begint onmiddellijk vervaarlijk te grommen en gaat in sluipmodus. Wat heb je gezien vriendje? Oh, een bal van de buurkindjes? Ha ha, ja dat vraagt de nodige omzichtigheid natuurlijk. Onze kleine vriend is er echt niet gerust in. Zijn haar staat recht en als een echte commando besluit hij het vreemde projectiel. Ik haast me een beetje om hem voor te zijn, laat hem even snuffelen zodat hij kalmeert maar gooi de bal dan voor zijn eigen veiligheid snel terug over de omheining. Nog geen tien minuten later, terwijl ik eten sta te maken, zie ik de bal echter terug in onze tuin landen. Deze keer is er geen hoop. Het ding belandt vlak voor Laguns neus en die heeft de UFO in een mum van tijd onschadelijk gemaakt. Tien minuten later mag ik de restanten die professioneel zijn verspreid over de hele tuin gaan zoeken en oprapen...

Dag 233 – zaterdag 17 augustus

Ik ben vroeg gaan slapen gisteravond en heb een lange deugddoende nachtrust gehad. Ik voel me in vorm en beslis om meteen met Darko en Yana te gaan joggen. Ik kijk Lagun nog niet aan en laat hem in zijn bench zitten. Ik hoor niks van protest, hij bekijkt het allemaal rustig van op zijn kussen.

's Middags komt Koen Darko en Yana halen voor een wandeling en heb ik het rijk even voor mij alleen samen met Lagun. Ik profiteer ervan om wat oefeningen te doen met mijn kanjer. Da's veel te lang geleden dat we een echte oefensessie hebben gehouden. Naast alle oefeningen die we elke dag door in het echte leven doen natuurlijk.

Ik probeer het al zittend maar een 'heel' krijgen terwijl ik op een stoel zit, is heel moeilijk. Ook 'assis voor' is moeilijker dan gedacht, iets wat hij anders prima doet. Wat wel geweldig goed lukt is de 'fetch-apporte' gevolgd door een 'donne' op de knie – weliswaar met een balletje. Met de sleutelbos heeft hij het nog niet helemaal door maar dat komt wel.

Dag 234 – zondag 18 augustus

Vanochtend vertrekken we iets vroeger naar het spelklasje bij Christel. Vandaag komt er een nieuwe klant: een Rhodesian van 14 weken jong die een beetje moet overtuigd worden want hij heeft wat schrik van andere honden. En wie kan dat dan beter doen dan Lagun?! Of toch niet?

Het is bewolkt en niet zo leuk weer maar de baasjes van Madou de Rhodesian komen er toch door. Lagun kan natuurlijk nog zijn enthousiasme bij een nieuwe kennismaking niet zo goed in bedwang houden en hij is precies toch nog wat te veel voor de jonge pup. Madou gaat in de remmen, drukt zijn poep plat tegen de grond en begint te piepen wanneer Lagun dichterbij komt. We laten beiden toch los, wetende dat onze vriendelijke platjas niks verkeerd zal doen. Lagun stormt op Madou af, die op zijn beurt niet weet waar gekropen. Hij heeft vreselijk veel schrik en de tong van de platjas is nog wat te hevig. Lagun pikt de signalen gelukkig wel op en neemt ook wat gas terug. Oef zeg. En wauw, hoe die hondentaal toch in de genen zit nietwaar?!

De andere vriendjes beginnen ook toe te stromen en Lagun stort zich op een nieuw slachtoffer: Cocker Boomer van Christel zelf. De arme reu die te jong is gecastreerd en nu door alle andere honden wordt bereden, brengt ook het beest in Lagun naar boven. Anderhalf uur aan een stuk moet ik mijn kleine man van Boomers rug gaan plukken. Of van diens snoet. Achterkant, voorkant... maakt allemaal niet uit.

Tegen het einde van het spelklasje is Madou wel helemaal losgekomen. Helaas heeft ie natuurlijk alle slechte manieren goed geobserveerd en overgenomen. Madou begint nu ook te rijden op Boomer. Ocharme!

's Middags eten we nog wat bij Christel. Haika zit binnen in een bench en de rest van de viervoeters loopt rond en heten Lagun welkom op hun manier. Het is een kabaal van jewelste. Ik zit al even aan tafel in de living wanneer ik eindelijk beseft dat ik Lagun nergens zie tussen de wirwar van poten en natte neuzen. Ik ga even om de hoek piepen waar Haika zit... niks... nog wat verder... En bingo. Haika heeft het zodanig gemunt op Lagun dat de arme stakkerd niet meer durft te bewegen zelfs. Hij staat gestrest vanachter het hoekje te kijken en wil duidelijk bij mij komen maar durft niet voorbij Haika die hem geweldig indringend aanstaart en begint te blaffen zodra de lieverd een poot verzet. Ik spoor hem toch aan om zelf tot bij mij te komen en uiteindelijk doet ie het ook wel, langs Christels benen achterdoor, tegen de uiterste wand, zo ver mogelijk van Haika en dan zoef uit haar zicht! Jeetje, girl power noemen ze dat dan. Respect Haika. ;)

Na de lunch rijden we door naar de hondenschool in Kalken waar we Darko nog eens willen filmen.

Lagun en Yana moeten even in de auto blijven zitten. Iets waar geen van beiden het duidelijk mee eens is. Vanuit de verte zie ik dat ze beiden op de voorste zetels zijn gekropen maar ze zitten braaf toe te kijken en slopen niks. Daar ben ik al heel blij om. De banaan en appel die ik meehad, heb ik verstandig genoeg verstopt in het handschoenenkastje.

Een uurtje later is het tijd voor een wissel. Darko mag gaan uitrusten in de auto en ik haal er Yana en Lagun even bij op het terrein van de hondenschool. Lagun sleurt me bijna de arm van het lijf. Om bij Gerrit en Christel te geraken dacht ik maar neen hoor, 't was voor dat emmertje water dat aan hun voeten staat. Alsof hij al drie dagen geen druppel meer had gekregen, stort hij zich op het water. Voor alle duidelijkheid: ik had hem net voordat ik met Darko begon, nog te drinken gegeven in de auto hé. ;-)

Iets wat me nu wel intrigeert: hoe wist Lagun dat daar water in zat? Hij ging zo recht op zijn doel af en dook er zonder aarzelen in. Hij moet wel overtuigd geweest zijn. Nochtans was het geen gebruikelijke emmer om water uit te drinken, hij stond er al even, niemand had het hem voorgedaan of hem ernaartoe gebracht. Zou water dan zo sterk ruiken? Of zou hij het Darko toch van zo ver hebben zien doen?

Tegen de vroege avond zijn we terug thuis. Alle woefkes laten zich met een grote plof uitgeput neervallen in de tuin. En ik in de zetel.

Dag 235 – maandag 19 augustus

Deze ochtend komt er in de trein een meisje schuin voor me zitten in Gent, net wanneer ik Lagun mooi uit de weg heb 'down' gekregen. Tot mijn verbazing blijft hij echter flink liggen. Meer zelfs: hij

trekt zijn pootjes een beetje in. Zelfs wanneer ze hem even glimlachend en vertederd aankijkt, valt Lagun niet uit zijn rol. Oef zeg. Zou hij het beginnen te leren? Of is hij gewoon doodmoe nog?

De hele ochtend doet hij het flink in het bureau. Over de middag overweeg ik om een toertje te gaan doen maar net wanneer ik wil vertrekken, begint het te regenen. Tegelijk schijnt de zon ook; kermis in de hel zou mijn oma zeggen. Lagun lijkt niet bijzonder dynamisch vandaag dus we blijven toch maar binnen.

In de namiddag neem ik hem mee op sleeptouw naar de secretaresse van mijn bazin. We gaan eindelijk verlof aanvragen. ☺ Of moet ik zeggen: Lagun neemt mij op sleeptouw want zodra hij doorheeft dat we op de “hier krijg ik lekker veel aandacht”-verdieping komen, zet de kleine maar krachtige man het op een sleuren.

Anne-Marie en Viviane hebben net Jan op bezoek. Ze zijn druk in de weer om het afscheidsfeestje van de bazin te organiseren maar voor Lagun maken ze altijd graag wat tijd natuurlijk. Het wordt een groot flodderfestijn en ik heb er geen hond meer aan voor de rest van de middag. Ook niet wanneer ik hem nog even meeneem naar de keuken en we nog een collega tegenkomen. Binnen de vijf seconden gaat Lagun neerliggen te midden van de gang, starend naar de deur om terug te keren naar ons bureau. Ja, vermoeiend hé al die aandacht lieverd? ;)

Patrick is een appel aan het eten en Lagun demonstreert zijn nieuw verworven slechte gewoonte: je de appel uit de mond smeken. Patrick vraagt me of hij zijn klokhuis mag geven. Ik raad aan om even te wachten tot Lagun stopt met bedelen en dan krijgt ie het. Maar het lijkt wel of onze puber intussen zijn interesse is verloren. Die appel lijkt plots het meest smerige ding ter wereld. We laten de kleine man even zelf beslissen wat hij ermee zal doen en zodra we spreekwoordelijk onze rug keren, werkt hij zijn portie fruit toch naar binnen.

Even later in de trein op weg naar huis zal ik me dat weliswaar beklagen. We zijn een tiental minuten onderweg wanneer ik plots de alombekende kokhalsbewegingen zie opkomen bij Lagun. Ik grabbel nog snel naar een tijdschrift in mijn rugzak om onder zijn snoet te houden maar ben te laat. Lagun geeft een beetje gal over, dat ogenblikkelijk door het tapijt wordt opgezogen. Oeps. Maar niks aan te doen. Buurman kijkt een beetje gedegouteerd maar houdt alle verdere commentaar voor zich.